

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEVEN WONDERS 5 – THE LEGEND OF THE RIFT

Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα επτά θαύματα του κόσμου (Βιβλίο 5) –**

Ο θρύλος του γκρεμού

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joe Merkel

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© HarperCollins Publishers, 2016

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφησης: Torstein Norstrand, 2016

© Χάρτη: Mike Regan, HarperCollins Publishers, 2016

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1859-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1860-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

*Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη*

Στην κοιλιά του κήτους

*Αυτό το βιβλίο αφιερώνεται στους αναγνώστες
των επτά θαυμάτων σε όλο τον κόσμο.
Για μένα είστε όλοι επίλεκτοι.*

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

ΕΝΑ ΑΛΛΗΘΑΣΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ότι έχεις πιάσει πάτο είναι να κοιτάζεις απλανάς τον ορίζοντα στην άκρη μιας ακτής, χωρίς να συνειδητοποιείς ότι οι αστράγαλοί σου είναι βουτηγμένοι ανάμεσα σε δεκάδες πεθαμένα ψάρια.

Αν είχα σταθεί στο ίδιο σημείο δέκα λεπτά νωρίτερα, τώρα το νερό θα έφτανε στους ώμους μου. Μπροστά μου απλωνόταν μια πλημμυρισμένη, κεκλιμένη πεδιάδα γεμάτη ψόφια καβούρια και ψάρια, πέτρες και βότσαλα, κομμένα σκοινιά, σπασμένα μπουκάλια. Σε μια άκρη αργοσάλευε ένας τεράστιος, νεκρός καρχαρίας – καθώς και το σάπιο σκαρί ενός παλιού, ναυαγισμένου πλοίου.

Το τροπικό νησί είχε μετακινηθεί απότομα, παίρνοντας μια κλίση προς τα πάνω. Πριν από δέκα λεπτά, ο βασιλιάς της Ατλαντίδας Ουλάαρ είχε ανοίξει ένα ρήγμα στον χρόνο. Πράγμα που, σύμφωνα με τον μύθο, θα έκανε τη μεγάλη ήπειρο να αναδυθεί ξανά. Όμως εκείνη τη στιγμή δε με απασχολούσαν καθόλου οι θρύλοι. Γιατί, όταν ο βασιλιάς ρίχτηκε μέσα σ' εκείνο το ρήγμα, τράβη-

ξε μαζί του την Άλι Μπλακ. Έτσι απλά. Τη μια στιγμή εδώ, την άλλη εκεί. Μέσα στο χάσμα. Πίσω στον χρόνο. Πίσω στην Ατλαντίδα.

Χάνοντας την Άλι, έχανα ένα κομμάτι του εαυτού μου.

Έτσι λοιπόν, ακριβώς τώρα που άρχιζε το τέλος του κόσμου, εγώ, ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ, ένιωθα σαν κάποιιο αδέρφατο χέρι να είχε ξεριζώσει την καρδιά μου.

«Τζακ! Μάρκο! Κας! Ελοϊζ!»

Μαμά.

Γύρισα απότομα ακούγοντας τη φωνή της. Την είδα στο αμμώδες μέρος της ακτής, να κοιτάζει πίσω της. Μια ομάδα έντρομων στρατιωτών Μάσα ξεχυνόταν από τη ζούγκλα. Ο Μάρκο Ράμσεϊ, ο Κας Γουίλιαμς και η αδελφή του, η Ελοϊζ, στέκονταν δίπλα μου. Μόνο τότε αντιλήφθηκα τα αμέτρητα ψόφια ψάρια που αναδεύονταν μέσα στο νερό. Επειδή ένα από δαύτα, αληθινά κακομούτσουνο, χτύπησε με το άψυχο πτερούγιό του τον αριστερό μου αστράγαλο.

«Σιχάματα», σχολίασε η Ελοϊζ.

«Εγώ πάντως πιστεύω ότι σε εκτιμούν», αποφάνθηκε ο Κας.

Η Ελοϊζ τον κοίταξε εμβρόντητη.

«Ποιος, οι Μάσα;»

«Όχι, τα ψάρια», διευκρίνισε ο Κας.

«Εγώ μιλούσα για αυτούς εκεί τους τύπους!» Η Ελοϊζ έδειξε τους τρομοκρατημένους στρατιώτες. «Άκουσες τη μαμά του Τζακ! Μας προειδοποιεί να προφυλαχτούμε!»

Βαθιά μέσα από τα δέντρα, άκουσα τη γνώριμη, διαπεραστική στριγκλιά ενός βιτσεέτ – κι αμέσως μετά την πονεμένη κραυγή κάποιου στρατιώτη, που είχε καεί από

το δηλητήριο. Το αρχηγείο των Μάσα βρισκόταν στην άλλη πλευρά της ζουγκλας. Όλοι οι στρατιώτες και οι επιστήμονές τους έτρεχαν εδώ για να δουν τι είχε συμβεί.

Είχαν νιώσει το τράνταγμα της γης, αλλά δεν είχαν ιδέα για το ρήγμα. Ούτε για τα τέρατα που είχαν δραπέτευσει από τα βάθη του.

«Μεγάλε, αυτό θα πει παγίδα», έκανε ο Μάρκο. «Αυτά τα πιθηκάκια θα τους ψήσουν ζωντανούς!»

Μερικοί από τους Μάσα βοηθούσαν τους ματωμένους φίλους τους να ξαπλώσουν στην άμμο. Άλλοι έτρεχαν πανικόβλητοι προς το μέρος μας, τσαλαπατώντας τις λάσπες και τα ψόφια ψάρια. Κάποιοι έκαναν εμετό μέσα στα φύκια, ζαλισμένοι από τον σεισμό. Η μαμά πάσχιζε να τους ηρεμήσει, να τους εξηγήσει. Φορούσε μια στολή των Μάσα – ένα είδος χιτώνα με κουκούλα, που έδειχνε βγαλμένος από μεσαιωνικό μοναστήρι. Οι στρατιώτες φαίνονταν να τη σέβονται, αλλά δεν ήξεραν ότι ήταν (α) η μαμά μου και (β) κατάσκοπος. Όσο για τον Τορκουίν, τον αγαπημένο μας γίγαντα φρουρό, στεκόταν πίσω μας και σκάλιζε τη μύτη του – πράγμα που σήμαινε ότι ένιωθε νευρικότητα.

«Χάσαμε την Άλι μπροστά στα μάτια μας, Τζακ», μου υπενθύμισε ο Κας. «Τι θα κάνουμε τώρα;»

Μακάρι να είχα μια απάντηση. Υπήρχε βέβαια κι άλλο ένα, διόλου ευκαταφρόνητο, πρόβλημα, το οποίο κανείς μας δεν ήθελε να αναφέρει: εκτός από την Άλι, ο Ουλάαρ είχε πάρει μαζί του και το Λόκουλος της Δύναμης. Όμως χρειαζόμασταν όλα τα μαγικά Λόκουλι της Ατλαντίδας. Και τα επτά. Αλλιώς, το φονικό γονίδιο G7W θα μας σκότωνε μόλις θα κλείναμε τα δεκατέσσερα. Άρα, η απώλεια

έστω και μιας από τις μαγικές σφαίρες σήμαινε θάνατο.

Τα ψόφια ψάρια είχαν αρχίσει πια να με ενοχλούν έντονα. Κάνοντας μερικά βήματα πίσω, τράβηξα τους φίλους μου σε στέρεο έδαφος. Πίσω μας οι Μάσα γάβγιζαν ο ένας στον άλλον ακατάληπτες διαταγές. Από τις σπρωξιές και τους τσακωμούς τους κατάλαβα ότι λαχταρούσαν να φτάσουν μέχρι το ναυάγιο. Περίπου πενήντα μέτρα μακριά μας, το γερμένο κουφάρι του πλοίου εξείχε μέσα από το θολό νερό σαν σκελετός δεινόσαυρου. Το στραβό κατάρτι ήταν ραγισμένο, τα φύκια κρέμονταν από τα δοκάρια σαν σαπισμένη μπουγάδα, το ξύλινο σκαρί ήταν πνιγμένο στις πεταλίδες. Αναπάντεχα, ακόμη κι ύστερα από τόσα χρόνια μέσα στο νερό, το όνομα ξεχώριζε καθαρά στην πλώρη.

Αίνιγμα.

«Παιδες, πείτε με παλαβό», είπε ο Μάρκο, ρίχνοντας μια γερή σπρωξιά σε δύο Μάσα που του έκλειναν τον δρόμο, «αλλά μην τυχόν η απάντηση στα προβλήματά μας είναι εκεί, μέσα στο πλοίο;»

«Είσαι παλαβός», επιβεβαίωσε ο Κας.

Τα τεράστια πόδια του Μάρκο ανατάραζαν το νερό σαν μικροσκοπικά βαρκάκια.

«Κάτσε, κάτσε. Άκου με πρώτα. Εκείνο εκεί το πλοίο ανήκε στον πωσ-τον-λένε, αυτόν που ανακάλυψε το νησί κάπου στα χίλια οχτακόσια. Τον Μάρβιν. Όχι, Μπέρμαν».

«Χέρμαν Βέντερς», είπε ο Κας.

«Αυτόν», είπε χαρούμενος ο Μάρκο. «Έλεγα λοιπόν, γιατί να μην πάμε εκεί κάτω και να εξερευνήσουμε το κουφάρι; Υποτίθεται ότι ο Βέντερς ήταν ιδιοφυΐα, σωστά; Μπορεί να άφησε πίσω του σημαντικά πράγματα

– ξέρετε, χάρτες, σημειωματάρια, μυστικά! Θέλω να πω, είναι ο τύπος που ανακάλυψε το ρήγμα! Ίσως να είχε βρει πώς να μπαινοβγαίνει εκεί μέσα χωρίς όλα τα υπόλοιπα προβλήματα».

«Θα κάνουμε τους πειρατές!» Ενθουσιασμένη, η Ελοϊζ όρμησε μπροστά κουτσαίνοντας επιδεικτικά και φωνάζοντας: «Γιοχοχό! Πρόσω ολοταχώς! Όρτσα τα πανιά! Αγάντα!»

Κρίνοντας από την έκφραση του Κας, μάλλον σκεφτόταν πως θα ήταν καλύτερα αν η χαμένη του αδελφή είχε παραμείνει χαμένη.

Ξαφνικά, η μελαγχολική έκφραση του Τορκουίν εξαφανίστηκε. Σκύβοντας, ρούφηξε νερό από τη μύτη του και το εκσφενδόνισε στον αέρα από τα ρουθούνια του. Ακόμη και σε κανονικές συνθήκες, όλοι θα είχαμε βρει το θέαμα αηδιαστικό. Ήταν ακόμη πιο ανυπόφορο τώρα που ο Τορκουίν θύμιζε Χαλκ βουτηγμένο σε οξύ. Το δέρμα του ήταν ακόμη μαυρισμένο από την έκρηξη στην Ελλάδα, ενώ από τα πρώην πυκνά, κατακόκκινα μαλλιά του είχαν απομείνει μονάχα μερικές καμένες τούφες.

«Χα. Αστείο κορίτσι», γρύλισε, παρατηρώντας την Ελοϊζ.

«Εγώ λέω να πάμε στο ρήγμα και να προτείνουμε στον βασιλιά μια ανταλλαγή», πετάχτηκε ο Κας. «Να μας δώσει την Άλι και να πάρει την Ελοϊζ».

Η Ελοϊζ άρπαξε ένα πεθαμένο χέλι και του το πέταξε με δύναμη. Ο Κας έσκυψε απότομα, βάζοντας τα γέλια. Δύο αδελφια που πειράζονταν και τσακώνονταν, σαν στο σπίτι τους. Παράξενο, αλήθεια, αφού μέχρι πρόσφατα ο Κας ούτε που το ήξερε ότι είχε αδελφή. Με τους γονείς τους στη φυλακή και τις ζωές τους χωριστές, σε

διαφορετικές ανάδοχες οικογένειες, μάλλον λαχταρούσαν και οι δύο να ξανακερδίσουν τον χαμένο χρόνο.

«Μια φορά προσπάθησα να είμαι σοβαρός, κι ορίστε», παραπονέθηκε ο Μάρκο.

«Ξεσπάνε», του υπενθύμισα. «Προσπαθούν κι εκείνοι να φερθούν φυσιολογικά».

Δεν μπορούσα να κατηγορήσω τον Κας και την Ελοίζ. Αν ο Χέρμαν Βέντερς δεν είχε αποφασίσει να γυρέψει ετούτο το ξεχασμένο νησί, ίσως οι οπαδοί του Καράι να μην είχαν δημιουργήσει ποτέ το Ινστιτούτο. Και έτσι, κανείς δε θα είχε ανακαλύψει το γονίδιο της Ατλαντίδας που ενίσχυε το ταλέντο κάθε επίλεκτου σε επίπεδα υπερ-ήρωα, αλλά ήταν και προγραμματισμένο να τον σκοτώσει μόλις θα έκλεινε τα δεκατέσσερα. Κι εγώ θα ήμουν ένα συνηθισμένο, δεκατριάχρονο αγόρι στην Ιντιάνα. Το μοναδικό μου πρόβλημα θα ήταν τα μαθηματικά – και ο νταής του σχολείου, ο Μπάρι Ριζ. Εντάξει, θα τα κακάρωνα σύντομα, αλλά τουλάχιστον θα ήμουν χαρούμενος και βλακωδώς ανίδεος για όλα αυτά. Και δε θα είχα χάσει εβδομάδες ολόκληρες ψάχνοντας τα επτά Λόκουλι που θα μας γιάτρευαν – και που δε θα τα βρίσκαμε στον αιώνα τον άπαντα, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα. Επίσης, η Άλι θα ήταν ακόμη μαζί μας.

Αλλά ο Βέντερς το είχε αποφασίσει, και όλα είχαν γίνει αλλιώς. Έτσι, σε τέσσερις μήνες θα ήμουν ο μακαρίτης Τζακ, ο Επίλεκτος-Χωρίς-Ταλέντο.

Αναρωτήθηκα αν θα είχα την ευκαιρία να πω αντί στον μπαμπά μου. Άραγε ήταν ακόμη σ' εκείνο το ελληνικό αεροδρόμιο, εκεί όπου τον είχαμε αφήσει; Θα κατάφερνα ποτέ να επικοινωνήσω ξανά μαζί του;

«Τζακ;» είπε ο Κας.

Κοιτάζοντας γύρω μου, προσγειώθηκα απότομα στην πραγματικότητα.

«Ναι. Αν δεν κάνουμε τίποτα, τη βάψαμε», αποφάνθηκα. «Οι Μάσα τα έχουν χαμένα με τον σεισμό και επίσης ξερογλείφονται μήπως βρουν τίποτα πολύτιμο στο ναυάγιο. Αλλά αυτό δε θα κρατήσει πολύ. Αργά ή γρήγορα θα στραφούν εναντίον μας. Μάρκο, η ιδέα σου να ερευνήσουμε το πλοίο δεν είναι κακή. Όμως εγώ λέω να προσπαθήσουμε πρώτα να βρούμε την Άλι».

«Εμείς και... ποιοι μαζί μας;» έκανε ο Κας, κοιτάζοντας νευρικά τη ζούγκλα.

Ο Μάρκο κορδώθηκε.

«Ποιον άλλον χρειάζεσαι όταν είναι εδώ ο Μάρκο, ο Μέγας και Φοβερός;»

«Θυμάσαι εκείνο το... πράγμα που είχε σφηνωθεί στο ρήγμα;» διαμαρτυρήθηκε ο Κας. «Ήταν τεράστιο. Και... και... πράσινο. Και φοβερότερο από σένα».

«Εννοείς το πράγμα που εγώ *μαχαίρωσα*;» του υπενθύμισε ο Μάρκο.

«Ναι, εντάξει», παραδέχτηκε ο Κας. «Όμως ξετρύπωσαν και πολλά άλλα απαίσια όντα. Άκου! Άκουσέ τα!» Ο Κας στράφηκε στη ζούγκλα, που αντηχούσε από τις στριγκλιές και τα ποδοβολητά των πανικόβλητων ζώων. «Βλέπεις τι συμβαίνει με τους Μάσα. Εκεί μέσα έχουν ξεχυθεί βιτσεέτ και γρύπτες και βρομάσκι. Δεκάδες από αυτά!»

Ο Μάρκο έμεινε σκεφτικός για λίγες στιγμές.

«Έχεις δίκιο. Ακόμη και μια τέλεια ανθρώπινη μηχανή σαν κι εμένα έχει τα όριά της».

«Τέτοια μετριοφροσύνη», σχολίασε ο Κας.

«Ωραία λοιπόν», συνέχισε ο Μάρκο αγνοώντας τον. «Θα χρησιμοποιήσουμε το Αόρατο Λόκουλους και το Λόκουλους της Πτήσης. Θα τους προσπεράσουμε, κι ούτε που θα καταλάβουν ότι...» Ο Μάρκο κόμπιασε. «Μη μου πείτε ότι... δεν πήρατε μαζί σας τον σάκο;»

Ο Κας έσκυψε το κεφάλι. Το ίδιο κι εγώ. Η καρδιά μου βούλιαξε.

«Όχι», γρύλισε ο Τορκουίν.

«Ούτε τα κομμάτια από το Λόκουλους της Θεραπείας;» είπε ο Μάρκο γουρλώνοντας τα μάτια.

«Όλα έγιναν... τόσο γρήγορα...» τραύλισα.

«Τέλεια!» είπε ο Μάρκο αγανακτισμένος. «Και νόμιζα ότι εγώ ήμουν ο χαζός της παρέας. Τι λέτε, να ξεσκονίσω τρία καθίσματα στην αίθουσα των ηλιθίων;»

«Πέντε», διαφώνησε ο Τορκουίν, μετρώντας με τα χοντρά δάχτυλά του. «Όχι, τέσσερα.»

Ξαφνικά, ένας βαθύς, υπόκωφος βόμβος διέκοψε τη συζήτηση. Για μια φευγαλέα στιγμή, τα είδα όλα διπλά. Το έδαφος τραντάχτηκε δυνατά, σαν να περνούσε από κάτω του κάποιο υπόγειο τρένο. Τα γόνατά μου λύγισαν. Από κάπου μακριά, άκουσα ένα επίμονο, ανατριχιαστικό τρίξιμο: το *Αίνιγμα*, που κλυδωνιζόταν πέρα δώθε με την κίνηση της γης.

Ο Κας κρατήθηκε από τον Μάρκο, εγώ από τον Τορκουίν. Το σώμα μου σπαρταρούσε, δεξιά κι αριστερά, πάνω και κάτω, σαν να είχε γλιστρήσει ο πλανήτης πάνω στον άξονά του. Κάθε άλλος ήχος –οι γλάροι, το βουητό των κυμάτων– χάθηκε μέσα στην κοσμοχαλασιά.

Και τότε, όσο ξαφνικά είχε αρχίσει το τράνταγμα, τόσο απότομα σταμάτησε.

Μέσα στη νεκρική σιωπή, άκουσα τον αδελφό Δημήτριο να φωνάζει: «Σεισμός!»

«Τι έξυπνος», μούγκρισε ο Τορκουίν.

«Αααα...» Ο Κας διπλώθηκε στα δύο. «Μ' έπιασε ναυτία. Έρχεται το τέλος του κόσμου κι εγώ θα πνιγώ στον ίδιο μου τον εμετό».

«Βρες τρία ωμά αυγά», τον συμβούλεψε ο Τορκουίν. «Τέλειο γιατρικό για ναυτία».

«Και είναι μόνο η αρχή», βόγκηξε ο Κας. «Η Άλι είχε δίκιο. Αν το ρήγμα άνοιγε, η Ατλαντίδα θα υψωνόταν και οι τεκτονικές πλάκες θα μετακινούνταν. Και μετά, όλεθρος! Παλιρροϊκά κύματα, σεισμοί... Η Νέα Υόρκη και το Λος Άντζελες θα βυθιστούν... Ανεξέλεγκτες φωτιές θα ξεσπάσουν στην ξηρά... Πυκνά σύννεφα θα κρύψουν τον ουρανό...»

«Κας, δεν έχουμε την πολυτέλεια να πανικοβληθούμε», τον διέκοψα.

«Μην αρνείσαι την πραγματικότητα, Τζακ!» ξέσπασε ο Κας. «Είναι ακριβώς ό,τι συνέβη την εποχή των δεινοσαύρων – και ξέρεις πολύ καλά τι απέγιναν!»

Ο Μάρκο σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

«Λοιπόν. Οι επιλογές μας είναι... μία. Καλά τα είπε ο Τζακ. Πάμε για τη μάχη! Πάμε να παλέψουμε με τα περιέργα ζώακια!»

Κάθε κίνηση του Μάρκο ήταν μια κίνηση γρήγορη. Μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, είχε ξεκινήσει για τη ζούγκλα σέρνοντας μαζί του έναν Κας που τσίριζε και χτυπιόταν. Έτρεξα πίσω τους.

Μόλις φτάσαμε στην άκρη της δεντρόφυτης περιοχής, μας υποδέχτηκε μια διαπεραστική κραυγή. Δυνατή και

ανθρώπινη, περίπου είκοσι μέτρα μακριά μας μέσα στα δέντρα. Η κραυγή μετατράπηκε σε έναν φρικτό, μακρόσυρτο ρόγχο πόνου και θανάτου προτού σταματήσει εντελώς. Μισοκλείνοντας τα μάτια, πάσχισα να δω μέσα από τα δέντρα, τρέμοντας για το τι θα αντίκριζα. Όμως ακόμη και κάτω από τον λαμπρό, απογευματινό ήλιο, τα πυκνά φυλλάσματα των δέντρων εμπόδιζαν το φως να φτάσει μέσα στη ζούγκλα.

«Π... ποιος... είναι... αυτός;» ψέλλισε έντρομος ο Κας.

«*Ήταν, θα έλεγα*», πέταξε ο Μάρκο.

«Τα βλέπετε; Αυτό εννοούσα!» τσίριξε ο Κας, υποχωρώντας προς την ακτή. «Μόλις τώρα κάποιος ξεψύχησε εκεί μέσα. Σύντομα θα έρθει η σειρά μας. Εγώ θα μείνω εδώ, στο φως. Προτιμώ χίλιες φορές ηλίθιους Μάσα με χιτώνες παρά ανθρωποφάγα τέρατα».

Μια απαίσια οσμή καμένης σάρκας απλώθηκε γύρω μας. Ο Κας έσκυψε απότομα κι έκανε εμετό.

«Πουφ!» διαμαρτυρήθηκε ο Μάρκο, κάνοντας αέρα μπροστά στο στόμα του. «Τορκουίν, φασόλια φάγατε για μεσημεριανό;»

«Όχι. *Μαρς* με σοκολάτα», τον πληροφόρησε ο Τορκουίν.

Ξαφνικά, παρατήρησα μια σκοτεινή σκιά μέσα στη ζούγκλα, πίσω από τον Κας.

«Παιδιά...» είπα ξεψυχισμένα. «Κοιτάξτε».

Τα μάτια του Μάρκο καρφώθηκαν στον σκούρο όγκο. Το σώμα του τεντώθηκε.

«Κας», ψιθύρισε. «Μην κου-νη-θείς».

Ο Κας γύρισε απότομα. Μ' ένα μουγκρητό που θύμιζε κάτι ανάμεσα σε βρυχηθμό ζώου και τρίξιμο μεταλλικής

πόρτας, ένα βρομάσκι πετάχτηκε μέσα από τα σκοτάδια της ζούγκλας. Η μακρόστενη μουσούδα του στράφηκε αργά στον Κας. Ξύνοντας τα γαμψά νύχια του στο χώμα, σήκωσε ψηλά το κεφάλι του και γύμνωσε τρεις σειρές κοφτερά δόντια.

ΤΡΙΑ ΛΟΚΟΥΛΙ

Ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ και οι φίλοι του ανέλαβαν να βρουν τα χαμένα Λόκουλι που είναι κρυμμένα στα Επτά Θαύματα του Κόσμου. Νίκησαν τον Κολοσσό της Ρόδου, επισκέφτηκαν την αρχαία Βαβυλώνα, νίκησαν νεκροζώντανους και πολέμησαν εναντίον ενός ισχυρού βασιλιά. Ωστόσο, έπρεπε να πληρώσουν το τίμημα.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Αφού οι φίλοι ελευθέρωσαν κατά λάθος τον Ουλάαρ μέσα από το άγαλμα του Δία, ο βασιλιάς της Ατλαντίδας κατάφερε να ξεφύγει από τις παγίδες τους, να απαγάγει την Άλι και να ταξιδέψει πίσω στον χρόνο και στον χώρο με ένα Λόκουλου στο χέρι. Η ισορροπία της μαγείας καταστρέφεται και η χαμένη ήπειρος είναι πλέον ασταθής. Η μόνη επιλογή που έχουν οι Επίλεκτοι για να σώσουν τη φίλη τους και τον κόσμο είναι να ολοκληρώσουν άμεσα την αποστολή.

ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΔΑ

Οι Επίλεκτοι ξεκινούν για μια επική περιπέτεια στον Ναό της Αρτέμιδος στην Έφεσο και στον Φάρο της Αλεξάνδρειας, προκειμένου να βρουν τα τελευταία Λόκουλι. Μόνο τότε θα τολμήσουν οι φίλοι να περάσουν μέσα από το ρήγμα, να σώσουν την Άλι, να νικήσουν τον βασιλιά Ουλάαρ και να ανακτήσουν το Λόκουλου της Δύναμης προτού χαθεί για πάντα.

ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Το τελευταίο μέρος της συγκλονιστικής περιπέτειας του Πίτερ Λεράντζις.

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-1859-9

9 786180 118599

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17364